

PREGS I PREGUNTES

Buenafuente a A3TV

Com –suposo– a la majoria dels catalans, l'Andreu Buenafuente em cau bé. I em cau bé perquè em fa gràcia. És a dir, que d'ell només en conec el personatge televisiu; al capdavant i a efectes públics, l'únic que compta. Dic això per justificar que, d'entrada, em mou una predisposició ben favorable respecte a algú amb qui tinc per única relació la de riure de bon grat durant el temps que ell ocupa enfront del meu sofà.

L'Andreu Buenafuente ha creat un llenguatge propi fruit d'una barreja més o menys al cinquant per cent entre català i castellà. Com que al carrer ningú no parla així, sempre he tingut per certa la justificació d'en Buenafuente per expressar-se d'aquesta manera a la televisió pública de Catalunya: "Jo sóc un artista i, per motivacions purament creatives, utilitzo aquesta mescla personal. Parlar només en català em suposaria una limitació a l'hora de relacionar-me amb el públic."

Aquest argument s'ha dit i reiterat davant les crítiques de persones, entitats, partits i institucions. Els successius directors generals de la CCRTV han defensat això davant del Parlament de Catalunya i del seu consell d'administració... I tots ho hem donat –o hagut de donar– per bo.

Però, al final, l'Andreu Buenafuente ha marxat de TVC. No importa, perquè el podrem seguir igualment a Antena 3 TV. I ni tan sols notarem el canvi, perquè l'amic Buenafuente, per motius artístics, continuarà utilitzant aquesta barreja tan personal de català i castellà que tan bons resultats creatius li dona. M'agradaria veure'l explicant-li tot això al seu nou director general a San Sebastián de los Reyes, a Madrid. De segur que ja el té ben convençut que no pot parlar només en castellà.

Salvador Cot

La crònica

La poca originalitat de Maragall i els molts acords de Barberà

Dilluns, 27 de setembre

Fundació cultural valenciana a Mallorca. El castell de Bendinat, propietat fins ara de la família del batlle conservador de Calvià (municipi en el qual hi ha el castell), ha estat venut per 25 milions d'euros a una empresa valenciana, que l'ha adquirit amb el nom de Programas de Actuación de Baleares, SL. Segons les informacions que citen "fonts properes" a l'empresa, la intenció és posar-hi una fundació cultural, l'objectiu de la qual és, a hores d'ara, un misteri.

Dimarts, 28 de setembre

Som 7 milions. Comença el debat de política general al Parlament de Catalunya. Obre foc el president Pasqual Maragall amb un discurs de dues hores, molt per sobre del que féu en la sessió d'investidura. Es constata, però, que si es dediqués a la publicitat l'acusarien de plagi o, si més no, de poc original, ja que la seva proclama amb vocació de convertir-se en nou lema pel país, "Som 7 milions", és només un milió diferent del que va fer famós –i ja fa temps– el seu antecessor, Jordi Pujol.

Visca Porcioles! TV3 emet un reportatge sobre l'alcalde de Barcelona Josep Maria Porcioles. Bona part de les intervencions, com la de l'exalcalde Narcís Serra, o la de l'expresident Jordi Pujol, el posen pels núvols. No en tenen la mateixa opinió els qui viuen en aquells barris fets amb la força de l'especulació urbanística i que marquen els extrems de la ciutat. També podrien respondre els qui en reberen els danys col·laterals, com és el cas de les localitats veïnes de l'Hospitalet de Llobregat i Sant Adrià de Besòs.

Dimecres, 29 de setembre

L'estatut de la Moncloa. Comença la jornada més atapeïda del debat de política general al Parlament de Catalunya. Obre la sessió el conseller en cap, Josep

Bargalló, amb una intervenció posada amb calçador per traduir el món intangible de Maragall al tangible quotidià. Potser per aquesta missió tan complicada i desagraïda va deixar pel seu altre president, el del partit, Josep-Lluís Carod-Rovira, la defensa del seu company de Govern, el conseller de Governació, que en la classe anterior Maragall havia renyat públicament.

Després de Bargalló apareix Artur Mas, amb un bon discurs, que busca el cos a cos amb Maragall. Aquest, però, evita l'escomesa i per contra se centra a respondre Piqué, tot i que és l'altre a qui el president concedí el títol de cap de l'oposició. També Piqué va treure nota. Abans, però, hi va haver Carod, que féu un discurs de president sense cartera i que no s'oblidà de mencionar que el Govern balear vol que el nou canal IB3 usi la freqüència de TV3 i Canal 9 a les Illes. Finalment, doncs, Piqué, i quan ja no quedava gairebé ningú, Boada, d'ICV, adherint-se als 7 milions perquè no es quedi només en un lema.

Dijous, 30 de setembre

Es presenta l'IEB. La vicepresidenta del Govern balear, Rosa Estaràs, i el conseller de Cultura i Educació, Francesc Fiol, presenten a Palma l'Institut d'Estudis Baleàrics (IEB), que dirigeix el professor de la Universitat de les Illes Balears Gabriel Janer Manila. L'acte va mostrar l'abisme que separa una part de la intel·lectualitat il·lenca, que no hi va assistir –tot i que el Govern havia cursat un gran nombre d'invitacions a tot el món relacionat amb la cultura– i el PP; mentre que l'altra part si més no va fer acte de presència per celebrar aquest nou IEB.

Contra els xinesos. Després de les protestes contra el comerç impulsat per xinesos que van arrasar Elx (Baix Vinalopó) i que van originar la salvatge crema de dues naus industrials i provocaren unes quantes detencions policials, enca-

Dalt, el president de Catalunya, Pasqual Maragall, que no és gaire original com a autor de lemes. El seu "Som 7 milions" sona a *dejà vu*. Per si de cas, deixa per a Bargalló l'intent de transcripció a la vida real del seu discurs. I, baix, Rita Barberà, que ara parla d'un "gran acord global" amb el PSOE de Madrid per dur endavant les obres derivades de la Copa de l'Amèrica.

ra continuen celebrant-se manifestacions contra la competència de les botigues de xinesos. Prop de mil persones es concentraren davant l'Ajuntament de la localitat il·licitana en demanda de solucions per al sector del calcer, el vertader motor econòmic de la ciutat, i l'element que més economia submergida ha generat. Un molt mal assumpte que no sembla, segons tot indica, que hagi de millorar.

Tota la setmana

Fira del Moble. Cada vegada que se celebra la Fira del Moble de València, la gent del sector comença a fer tot tipus de càlculs positius per procurar que l'impacte i els beneficis siguin més grans que l'any anterior. Continuant aquesta línia, la superfície d'exposició de la Fira ha crescut enguany un 30%, i ha arribat als 130.000 metres quadrats, el doble de l'espai expositiu de l'any 2001, per exemple.

El problema és que el nombre dels visitants no ha variat respecte a l'any passat. Per tant, la major edició de la Fira que mai ha conegut la ciutat a penes ha pogut sostenir el nivell d'afluència. El nombre d'expositors ha crescut en un 15%, i el president de la Generalitat, Francesc Camps feia una crida a l'optimisme. Però les veus del sector, que poden respondre a qualsevol crida, no poden fer-ho a aquesta.

Barberà i Camps accepten. Després de tot tipus de tensions i desacords, Rita Barberà i Francesc Camps, en nom de l'alcaldia de València i la Generalitat, accepten ara la societat estatal que proposa el Govern estatal per a la Copa de l'Amèrica. El ministre d'Economia, Pedro Solbes, ha dit que la presa de decisions en aquesta societat —que gestionarà les infraestructures de la competició— ha de reflectir el pes de l'executiu central, que finançarà amb 500 milions d'euros les obres derivades de l'organització.

Cudolàndia: capítol 523

També sóc dels qui pensen que la qüestió del reconeixement oficial del valencià com a llengua diferenciada del català no ha estat fruit d'una davallada innocent, ni conseqüència de l'aplicació literal de l'articulat de l'Estatut del País Valencià. Hi ha, efectivament, la clavada del ministre Moratinos: la badada de no haver parat compte a la naturalesa del pastís que s'havia de pastar a Brussel·les. Al Govern central, doncs, li va d'allò més bé, perquè si no s'esmoreeix el conflicte, pot ser l'amortització del compromís amb la Generalitat de Catalunya, malgrat la bona voluntat d'aquest seguidor del Barça que es diu Rodríguez Zapatero. De pas, a Estrasburg, el de la Pobla del Segur no hauria d'aguantar les inconveniències antireglamentàries dels entestats a adreçar-se en català a l'Eurocambra. Ah, però és que ací baix del mapa també circula una altra versió, no precisament del bàndol cavernícola, segons la qual el preu de l'oficialitat del català a Brussel·les seria l'oficialització del secessionisme valencià. Pragmatisme, en diuen. El català fa dues passes avant a costa de fer un pas arrere —fins i tot amb el consens de la dreta—, deixant de banda un racó impossible.

A Cudolàndia, en canvi, el desgavell continuarà alimentant el fullotó amb què s'entreté els indígenes des d'abans de la transició democràtica: persecució de Fuster; renúncies preautonòmiques; lletra i música de l'Estatut i de l'himne. O viceversa; escaqueig del CVC; el valencià a l'ISBN dels llibres (Carme Alborch); a la Biblioteca Nacional (Racionero); creació de "La Bien Pagá" o AVL... Capítol 523: la llengua al Museu Forense d'Antigues Glòries...

Manuel S. Jardí

AL MARGE

